

Krusta draudze, 03.12.2023.

1 Pāvils, pēc Dieva prāta aicināts Kristus Jēzus apustulis, un brālis Sostens

2 Dieva draudzei Korintā, Jēzū Kristū svētītiem, aicinātiem svētajiem un visiem, kas piesauc mūsu Kunga Jēzus Kristus Vārdu visās vietās, tiklab pie viņiem, kā pie mums:

3 žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!

4 Es pateicos Dievam vienumēr jūsu dēļ par **žēlastību**, kas jums ir dota Kristū Jēzū,

5 jo ar Viņu jūs esat kļuvuši **bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā**,

6 tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū,

7 tādēļ jums **netrūkst nevienas dāvanas**, un jūs sagaidāt mūsu **Kunga Jēzus Kristus parādīšanos**.

8 Viņš jūs arī **darīs stiprus līdz galam**, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā.

9 **Dievs ir uzticīgs**, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā. 1.Kor. 1,1-9

Mīļā draudze!

Nupat es radio dzirdēju sarunu ar vienu psihoterapeiti. Viņa atbildēja uz kādas klausītājas jautājumu, ko darīt, ja kāds līdzcilvēks mērķtiecīgi viņu cenšas apvainot. Psihoterapeite teica - katram cilvēkam ir jāizveido sevī "tukša telpa", kurā var pārbaudīt, ko laist sev klāt vai ko noraidīt. Tas ir līdzīgi, kā mēs arī nelaižam jebkuru savā dzīvojamā istabā, bet vispirms aicinām ienākt priekštelpā vai koridorā. Nelaime ir tā, ka daudzi cilvēki nekad nav iemācījušies izvērtēt, ko grib ielaist vai neilaist savā sirdī. Tie reaģē impulsīvi, dusmīgi vai sajūsmā, neatšķirot, vai tam ir kāda nozīme vai nav. Var būt, ka kāds mani kritizē bez acīmredzama pamata, "es esmu šāds vai citāds", man tāpēc nav jāapvainojas uz visu mūžu, es vienkārši redzu, ka tam cilvēkam pašam ir problēmas un īpaši nedodu viņam vietu savās domās un jūtās.

Kaut kas līdzīgs notiek arī šodienas vēstules sākumā, ko apustulis Pāvils raksta draudzei Korintā. Viņam ir pienākušas dažādas ziņas no Korintas draudzes par pārmetumiem pret viņu personīgi, par nesaskaņām un šķelšanos un par visāda veida nebūšanām draudzes kopībā. Pāvils varēja reaģēt uzreiz un tūlīt pat un stingri un noteikti iestāties par vienu pusi un norādīt uz otras puses kļūdām. Tomēr, sākot rakstīt savu vēstuli, Pāvils vispirms ietur pauzi. Viņš mēģina lietas skatīt Dieva gaismā, ar Kristus acīm. Tādā ziņā mūsu laikmeta saziņas tehnoloģijas ne vienmēr veicina iespēju pārdomāt lietas, pirms sniegdzam atbildi. Ar mobilo vajag atbildēt tūlīt, ar e-pastiem arī nav daudz laika iepriekš padomāt. Tas nav tā kā agrāk, kad vienu vēstuli rakstīja dienām ilgi pirms to nosūtīja. Tāpēc vēl jo svarīgāk, ka mums ir laiks lūgšanām, kur varam visu nolikt Dieva priekšā un mēģināt saprast Viņa prātu, un mazliet nomierināt savas domas un emocijas.

Pāvilam tā "tukšā telpa" īstenībā nav tukša, jo Viņš apzinās Dieva klātbūtni sev līdzās. Viņam ir svarīgi skatīt lietas lielākā kopsakarībā, redzēt to, ko Dievs ir darījis jau iepriekš, kā Viņš tur Korintas draudzi, un kā Viņš arī uz priekšu par to rūpēsies. Es domāju, mēs visi noteikti esam to piedzīvojuši, ka brīdī, kad es pievērsu savu uzmanību Jēzum vai Dievam, dusmas tiek remdētas, izmisums nomierināts, bailes pārvarētas. Tiklīdz es koncentrējos atkal uz sevi, uz savu aizvainojumu vai uz savām rūpēm, es grimstu, tā kā mācekļi Pēteris, kad viņš gāja pretī Jēzum pa jūras virsmu.

To pašu māca arī Tēvreize, kuras pirmajā daļā nav mūsu rūpes un vajadzības, bet Dieva vārds, Viņa prāts, Viņa valstība.

Mēs šodien ieejam jaunajā Baznīcas gadā un svinam pirmo Adventi. Arī mums ir lielas neskaidrības par nākotni, par tiesvedībām, par attiecībām ar LELB un arī ar LELBĀL. Tas viss prasa ļoti daudz laika un enerģijas. Ar kādām domām mēs sākam šo Adventa laiku, vai mēs koncentrējamies vairāk uz savām rūpēm vai dodam Dievam vietu savā individuālajā un kopīgajā dzīvē?

Kā tas ir, vai Pāvila vārdi Korintas draudzei attiecas arī uz mums? Es vēlreiz nolasīšu, ko Pāvils raksta:

3 Žēlastība jums un miers no Dieva, mūsu Tēva, un Kunga Jēzus Kristus!

*4 Es pateicos Dievam vienumēr jūsu dēļ par **žēlastību**, kas jums ir dota Kristū Jēzū,*

*5 jo ar Viņu jūs esat kļuvuši **bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā,***

6 tāpēc ka Kristus liecībai ir likti stipri pamati jūsu vidū,

*7 tādēļ jums **netrūkst nevienas dāvanas**, un jūs sagaidāt mūsu **Kunga Jēzus Kristus parādīšanos.***

*8 Viņš jūs arī **darīs stiprus līdz galam**, nevainojamus mūsu Kunga Jēzus Kristus dienā.*

*9 **Dievs ir uzticīgs**, kas jūs aicinājis Sava Dēla Jēzus Kristus, mūsu Kunga, sadraudzībā.*

Vai tie nav vārdi, kas tieši domāti mums? Pāvils pateicas par žēlastību, kas korintiešiem ir dota Kristū Jēzū. Arī par mums Kristus ir miris un augšāmcēlies, arī mēs esam Dieva bērni, arī mums ir dota žēlastība, un mēs esam bagāti visās lietās viscaur vārdos un atziņā. Kādreiz liekas, ka mēs tādi nabagi vien esam, visādi neveiksminieki, dzīves *apbižotie* un nospiestie. Bet vai tiešām tas tā ir? Katru no mums Dievs mīl, mēs visi esam Viņa mīlestības cienīgi un vērti.

Mums nav jābūt pirmajiem pasaules acīs, mēs zinām, ka Jēzus nekad neskatījās uz cilvēku ārējiem panākumiem, bet uz to, kas ir viņu sirdis. Un ja mēs Viņam uzticamies, tad mums ir pamats būt laimīgiem. Tā ir liela kļūda, ja domā, ka dzīves prieks un piepildījums rodas no tā, ka esi materiāli nodrošināts, vesels un atzīts sabiedrībā un ģimenē. Pāri visam ir Dieva žēlastība, ko esam saņēmuši caur Jēzu Kristu.

Pāvils saka, ka draudzei netrūkst nevienas dāvanas. Tā vietā, lai kritizētu savus brāļus un māsas, Pāvils saka, ka viņiem viss jau ir. Protams, līdzīgi kā pie mums, arī Korintā bija visādi konflikti, smagi pārkāpumi un klaja netaisnība. Un tomēr tas nav galvenais, jo Kristus bija viņu vidū. Arī mēs neesam pilnīgi, bet vai tieši tāpēc Kristus nav nācis, lai mūs stiprinātu un iedrošinātu? Mums ir dots viss, kas mums ir vajadzīgs, lai būtu draudze, dzīva Kristus miesa. Un tik tiešām, mūsu pretinieki var trakot un ārdīties un mums mūsu baznīcu un draudzes māju atņemt, bet Kristu viņi mums nevar atņemt, un mīlestību, ko esam saņēmuši, viņi arī nevar izdzēst, un kopību, kalpošanu un savstarpēju atbalstu viņi arī nevar apstrīdēt.

Jā, Kristus atnākšana varbūt notiks savādāk kā Pāvils to domāja. Bet, tā vai citādi, Viņš mums dāvina Savu Garu, un dos mums spēku izturēt līdz galam.

Jo mūsu cerība nav mūsu pašu spēks, bet Dieva žēlastība. Dievs ir aicinājis arī mūs. Viņš mūs nepametīs, jo Viņš ir uzticīgs. Un mēs turamies pie Viņa Dēla Jēzus Kristus, kas mums dāvina drosmi iet uz priekšu ar paceltu galvu un taisnu mugurkaulu. Āmen!

No mācītāja Mārtiņa Urdzes sprediķu arhīva / 03.12.2017. /